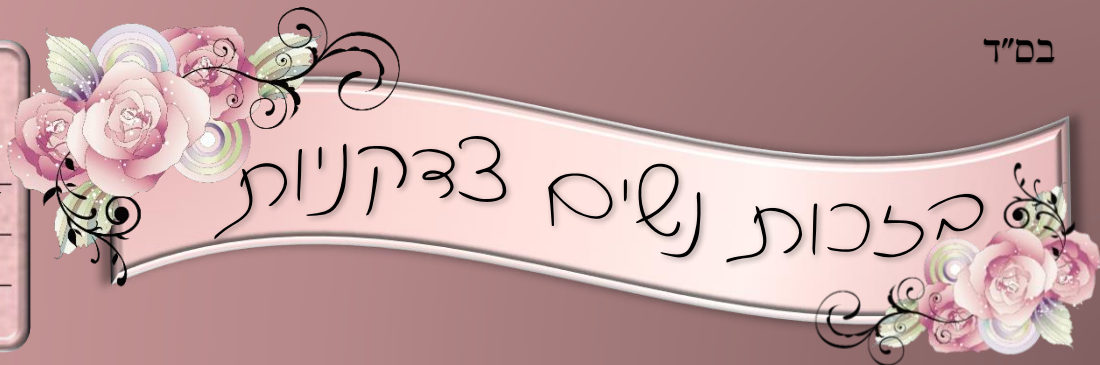


זמני כניסת ויציאת השבת
עפ"י לוח עתים לבינה

בני ברק	ירושלים	נתיבות	הדלקת נרות
19:16	19:01	19:09	צאת השבת
20:17	20:15	20:16	רבינו תם
21:58	20:56	20:50	



גיליון 20

פרשת ואתחנן תש"פ | שבת נחמו | יש לשמור על קדושת הגיליון!

קוה אל ה'

הזעקה, תחיש הגאולה

הגאון רבי בן ציון אלקלעי זצ"ל הוציא לאור את ספרו "חמדת ירושלים", ובסופו מאמר בשם "מעורר ישנים".

במאמר זה שאל, מדוע עברו שנים כה רבות ועדיין לא נושענו. מדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום? "נפלאה היא בעינינו למה איחרו פעמי משיחנו אשר אנחנו מבקשים, ובעדו אנו מתפללים נוכח פני ה' ערב בוקר וצהריים? האם עד כה לא נתכפר לפני ה' יתעלה המעל והמרד של אבותינו שהיו באותם הדורות? הן כתיב: "פוקד עוון אבות על בנים ועל שילשים ועל ריבעים" – והן בעוון אנחנו בגלותינו יותר משישה ועשרים דורות מחורבן הבית השני!"

אשרי דורו – כי בקש הגרב"צ אלקלעי ולא מצא בדורו עוון, כולם "אמת נכון ליבם בדרכי ה', שומרים מצוות, גומלי חסדים, בעלי צדקות, ומלאים מצוות כרימון. וביטחונם בה' חזק, אין נגרע דבר משמירת דתינו הקדושה, כן ירבה וכן יפרוץ, אמן." אם כן, איפוא, מדוע לא נגאל?

והוא מצא את התשובה. הן נאמר: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". כלומר הגאולה הקרובה תהיה כתהליך גאולת מצרים. נתבונן איפוא בגאולה ההיא, כיצד התחילה. מי החל להניע את גלגלי הגאולה? התשובה היא: "ויאנחו בני ישראל מן העבודה, ויזעקו – ותעל שוועתם את האלוקים מן העבודה". כלומר, הזעקה, הרצון להגאל!

אמנם, נכון הדבר. אנו צמים בתשעה באב, מזכירים את בניין ירושלים בברכת המזון, מבקשים על הגאולה בתפילת העמידה – אבל לא נאנחים, לא זועקים. בקשותינו מן השפה ולחוץ, ואף המשיח מחכה מבחוץ...

מחכה לרצוננו הכן, האמיתי, להגאל!

(מעייין השבוע)

שבת שלום ומבורך!

פנינה לנשמה

אין לוותר על אף קוצו של יו"ד

מסירות פרושה עמידה עקבית ועיקשת על כל קוצו של יו"ד.

מסירות פרושה עמידה בנסיגות. גם אם נדמה, לעיתים, שנרוויח אם נוותר מעט על דקדוקי ההלכה – אל לנו לחשב חשבונות שמים. מאיתנו נדרשת הקפדה מוחלטת על דרישות התורה, ללא נכונות לפשרות או ויתורים בהקשר לכך.

לפני עשרות שנים, הציעו לרב וואלף, שהקים את סמינר בית יעקב בבני ברק, להקל במעט מן המעט בדרישות הצניעות, כדי שעוד מאות בנות נוספות תוכלנה ללמוד בסמינר, ולא תלכנה לרעות בשדות אחרים. גדולי ישראל לא הסכימו לרעיון בשום פנים ואופן! ההוראה היתה חד משמעית: אין להוריד מילימטר אחד מחוקי הצניעות, גם אם נדמה לנו שנרוויח מהענין.

(אריה שאג – רבי אריה שכטר זצ"ל)

פינת ההלכה

אתרי טיול ונופש

אסור להמצא במקומות הרחוקים מצניעות. (וחובה על האב והאם לפקח על יעדי הטיול של בנותיהם).

לפני כל טיול או נסיעה לאתר נופש, חייבים לבדוק בדיקה קפדנית את המצב הרוחני במקום.

הבדיקה צריכה לכלול את כל הפרטים, הן בענייני השקפה, והן מבחינה מוסרית. ובמקום שלא נמצא מתאים, אין לבקר כלל.

יש להעדיף מקומות שבהם שעות נפרדות לגברים ונשים.

אתרים, העמוסים מאוד באנשים, גורמים לתערובת גברים ונשים, והצפיפות והדחוק עלולים לגרום למכשולים חמורים, ע"כ אין להתיר השהות בהם כלל.

(משבצות זהב לבושה)



סיפור לשבת

מדוע ביטל הרב מבוטשאטש את החרם

הרב מבוטשאטש, ה"אשל אברהם", היה תלמידו של ה"קדושת לוי" ושל רבי משה ליב סאסובר. אין באפשרותנו לתאר מי הוא היה! הוא כתב ספרים בכל מקצועות התורה, וכשנפטר אמרו, שפטירתו כמוה כסילוק ספר התורה מארון הקודש, ופרסו פרוכת שחורה על הארון. בנו כותב עליו, שבמשך כל חייו היה מחדש בכל יום שמונה עשר חידושים! הוא מוסיף וכותב דבר מבהיל, שבחדר למודו השתלשלו מהתקרה שני חבלים, ובלילה, כשהיה עייף מאוד ולא רצה להרדם – היה קופץ על שני החבלים האלו, תוך כדי שהיה חוזר על תלמודו, עד שהיה נופל ומקבל מכה וכך המשיך ללמוד. פעם התקיים אצלו דין תורה בין שני יהודים, ובסיומו זיכה את האחד וחייב את משנהו. פסק הדין חרה לחייב, וכשהרב מבוטשאטש נכנס להתפנות בשרותים – הוא נעל את הדלת מבחוץ, והרב לא יכול היה לצאת. העובדה שסגרו אותו במקום כזה לא כאבה לו כלל, כמו שכאב לו על כך שהוא לא היה יכול לחשוב בלימוד. הוא נאלץ לרכז את מוחו בעניינים אחרים, כדי שלא יהרהר בדברי תורה. הוא דפק שוב ושוב על הדלת, אולם במשך כמה שעות, איש לא עבר שם, עד שלבסוף הגיע מישהו, ששמע את הדפיקות וחילץ אותו משם. בשובו לביתו החליט, כי אותו ברנש גרם לו עוולה נוראה, וכי ראוי להטיל עליו חרם. הוא שלח לקרוא לדייני בית הדין, והורה להם לקרוא לכל בני העיר, ולהטיל עליו את החרם לעיני כולם, עם שופרות, ועוד פעולות מיוחדות, כפי שנפסק בהלכה. הכל כבר היה מוכן. כל תושבי העיר התכנסו ברחבה שלפני בית המדרש. השופרות מוכנים. כולם עומדים בדחילו ורחימו, מחכים לבוטשאטש'ר רב, שכבר החל פוסע לכיוון הבימה, להכריז על החרם. הוא הגיע לבימה, ידי ורגליו רועדות, ואז אמר: "אני מבקש שכולם ילכו הביתה!" "חשבתי לעצמי", הוסיף ואמר: "האם יכול אני לומר במאה אחוז, שכל כוונתי בחרם זה היא אך ורק לשם שמים? אולי מעורב בהחלטת מיליגרם אחד אינטרס אישי; הוא פגע בי, העליב אותי, מגיע לו! ומאחר ואינני יכול לומר בוודאות מוחלטת שהכל כאן לשם שמים, עד הסוף ממש – הנני מבטל את החרם שתכננתי להטיל עליו". הצדיקים ספרו את המעשה, ידעו לספר בוודאות מוחלטת, שהוא עשה את הכל אך ורק לשם שמים! הוא לא חשב על כבודו כלל! אפילו מיליגרם אחד של כוונה אישית לא היה מעורב בהחלטתו, אולם לפי מדרגתו הגבוהה, הוא חשש שמא, פן ואולי, מעורב משהו זעיר, דק מן הדק, שאינו לגמרי לשם שמים – וכבר היתה זו סיבה מספקת עבורו לפזר את כל האנשים לבתיהם. הוא לא חשש מ"מה יאמרו". הוא לא חשש שאנשים יסתכלו עליו כמי שמשנה את דעותיו. זה לא היה אכפת לו כלל. אכפת לו לפגוע ביהודי, כשאינו בטוח במאת האחוזים שכוונתו לשם שמים! נו? רבותי! וכי אנחנו יכולים לומר על עצמנו, כשאנו פותחים את הפה לדבר על מישהו, או פותחים את האוזניים ומקבלים לשון הרע, שכוונתנו היא אך ורק לשם שמים? מי יכול לקחת על עצמו אחריות כזאת, ולסכסך בין חברים, בין משפחות, ולעיתים בין אחים באותה משפחה? רבותי! הצילו! יהודים מתייסרים, משפחות כואבות! אבות ואמהות בוכים על ילדיהם! כלום יכולים אנו להמשיך לשבת רגועים ולהתיחס לענין בשאט נפש? נשתדל לשמור על כבודו של כל יהודי, ובשכר זה הקב"ה יאמר לצרותינו די, ויגאלנו במהרה גאולה שלימה. (כבודם של ישראל)



נצור לשונך

לשון הרע בלא להזכיר שמות

אין צורך כי תזכיר במפורש את שמו של האיש שבגנותו אתה מספר כדי שהדבר יחשב כלשון-הרע. אם השומע יכול להבין מתוך סיפור הדברים במי מדובר, הרי שעברת על איסור לשון הרע. (הזהר מלחקות את קולו של זה שאתה מדבר עליו או את תנועותיו, כי גם זה יכול לגלות את זהותו. בכלל, הטוב ביותר הוא להימנע לגמרי מדברי גנאי. גם אם לפעמים נדמה לך שזהותו של אותו אדם אינה ידועה לשומעים וגם כשאתה משמיט פרטים שעלולים לזהותו, בכל זאת יתכן שאתה טועה בהערכתך).
"אני לא רוצה להזכיר שמות, אך לא אסתירם עם לרבי".
"רק אדם אלא תמונתו מלאה כפי".

שביבי אור

אגרת מהגראי"ל שטינמן זצוק"ל

הנה דורנו ידוע בתור דור של עקבתא דמשיחא, ועיני כל ישראל מיחלות לישועת ה' בקרוב, וברור שכל מה שמצידנו נתקרב אליו יתברך בשמירת התורה והמצוות נזכה יותר מהר לגאולה האמיתית המובטחת לנו ע"י נביאנו הקדושים. ומעיקרי תורתנו הוא גם שאחדות ואהבה של איש לרעהו ישכון בינינו, ומבואר בחז"ל הקדושים שהיות שהנהיגו עצמם בהנהגה הפוכה מזה, גרם להחורבן אשר עד היום לא זכינו להבנותו, וכל הצרות והשמדות שעברו על עם ישראל, וכן גם מה שעדיין אנו סובלים, הוא כתוצאה מזה. בכך באנו בדברינו אלה לחזור ולהזכיר הדברים הידועים, וזה מעיקרי קיומנו, שכל אחד ידון את חברו לכף זכות ועי"ז לא יבואו לריב ושנאה ח"ו, ולהזהיר גדולים על הקטנים לשנן ולחנך בנינו ותלמידיו שלא ישמע לשון של גנאי על זולתו, ויקויים בנו האמת והשלום אהבו. ובזכות ההתחזקות באהבת אלה אשר נקראים לגיונו של מלך, וכולנו כאיש אחד בלב אחד נעבדהו, נזכה במהרה דידן לבנין בית מקדשנו וירושלים בתפארתה. (כאיל תערוג)